

Поштар једини гост

Младен Млађо Милошевић Лозничанима носи пошту и рачуне, а неретко намешта телевизијске програме, мења сијалице, купује лекове и тражи ствари запале испод намештаја

Уз благи осмех, увек спреман да се јави, размени коју реч у ходу, Младен Милошевић на рамену носи поштарску торбу последњих двадесетак година. Овај омиљени поштар у Лозници „покрива“ рејон у којем се налази тачно 101 улаз, од којих је 95 одсто без лифта. То је око 1.400 станова, а и без пењања на спратове свакодневно прегази око седам километара да би обишао све улазе.

Поштарску униформу Младен је обукао пре нешто више од четврт века, мада није планирао да се тиме бави. Он није, али судбина јесте и – није погрешила. Младен, или Млађо како га сви зову, у свом делу града свакога зна „у главу“ и не само што људима доноси пошту него је увек спреман да помогне и буде и више од поштара. Мобилни телефон звони му дан и ноћ јер неко увек има нешто да пита.

Најрадосније кад дели пензије

Суграђани га увек поздраве, а редовне реплике у тим сусретима су: „Млађо, има ли нешто данас?“, „Да ли си донео рачуне“, „Јеси ли се уморио“, „Можеш ли коначно данас да попијеш кафицу“...

– Посао ми је такав да упознајем баш много људи. Све више је старијих суграђана који живе сами и у чије станове улазим само ја – кад доносим пензију или пошту. Добро се познајемо, а они воле и да попричају са неким па се обрадују када дођем. Није реткост да ме замоле за неку ситну помоћ, да им наместим телевизијске програме, заменим сијалицу, дохватим нешто што им је запало испод намештаја, купим лекове и слично. То ми није тешко, а њима много значи. Некима самоћа баш тешко пада па онда попричамо, мало их насмејем и драго ми је кад видим да им то прија. Често

Младен Милошевић носи поштарску торбу више од четврт века

ме зову на кафу, колаче, али увек журим и редовно одговарам „други пут“, па ме често „грде“ и питају кад ћу више наћи време за ту кафицу – прича Млађо.

Наш саговорник каже како се овај посао ради и на минус 20 и на плус 40 степени. У поштанској торби, како каже, данас су најчешће рачуни, јер је модерна технологија малтене сасвим „протерала“ писма и разгледнице. Поштари носе прекршајне пријаве, разне опомене, рачуне, а још увек им се највише обрадују пензионери којима на кућну адресу доносе пензије. Торба је најтежа понедељком јер се тада носи све што је предато у петак и суботу, док је „најлакши“ уторак.

Петицијом у стари рејон

Стари део града, којим крстари већ годинама, познаје као свој џеп, а тамо је за све „њихов Млађо“ који им није само поштар већ стари знанац и кућни пријатељ, поуздан комшија. Они знају кад Млађо обично наилази и тада су код куће, а он зна када је ко на послу, у трговини, на пијаци па се увек непогрешиво налазе за уручивање пошиљки.

Лозничани за свог поштара имају само речи хвале. Да то нису само празне приче потврдили су у пракси. Када је пре седам година Млађи промењен рејон грађани су узели ствар у своје руке. Нови поштар није био лош, али су сакупили потписе и тражили од поште да им врати „њиховог Млађу“. Тако се он вратио пријатно изненађен и обрадован гестом својих суграђана.

С. Симић
Фото: С. Симић